

Arrest

**nr. 87 547 van 13 september 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 mei 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAELENS, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten op 27 december 2010.

1.2. Op 10 januari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste bij arrest nummer 80 516 van 27 april 2012 eveneens tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 25 mei 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Dit vormt de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de genaamde H. M. (...) geboren te Kabul, op (in) 24.12.1986 van nationaliteit: Afghanistan het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 27 april 2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoeker beroept zich in zijn eerste middel op de *"schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing"*.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Dat via beslissing dd. 25/05/2012 aan verzoeker enkel wordt gemeld dat de RVV zijn vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming heeft geweigerd en verzoeker hierdoor gevolg moet geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat verzoeker het hiermee moet doen,

Derhalve is de beslissing niet naar behoren gemotiveerd.

Het middel is gegrond."

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van:

"het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing"

Verzoeker kan zich vooreerst niet dienstig beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

"Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet" (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

De verwerende partij acht dit onderdeel van het eerste middel dan ook onontvankelijk.

Waar verzoeker voorhoudt dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd, is de verwerende partij eveneens van oordeel dat deze kritiek niet kan worden aanzien als een ontvankelijk middel.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsebepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. ARC.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van "de motivering".

Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat het middel van verzoeker in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad verzoekers kritiek toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

De verwerende partij merkt op dat de bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 75, §2 van het K.B. dd. 8.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel voorziet uitdrukkelijk:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde overeenkomstig artikel 52/3, E7. van de wet. aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13Quinquies betekend”

Terwijl art. 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft; beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2”

In casu dient te worden vastgesteld dat door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 10.01.2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, beslissing die werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 27.04.2012, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht heeft geoordeeld dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker diende te worden afgeleverd.

De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid is niet meer dan de wettelijk voorziene resultante van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming aan verzoeker werd geweigerd.

“Uit wat voorafgaat, blijkt dat de asielprocedure beëindigd was op het ogenblik dat de bestreden beslissing is genomen. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster niet in het bezit was en is van een geldig paspoort met een geldig visum. Dienaangaande dient te worden aangestipt dat verzoekster deze vaststellingen geenszins betwist. Aldus heeft de verwerende partij bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet niets anders vastgesteld dan de situatie die door dit artikel geviseerd wordt. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties geviseerd in artikel 7 van de vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel, zonder dat de verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen. Met dergelijke vaststelling doet de verwerende partij geen uitspraak over een recht op verblijf of een recht op de erkenning van een bijzonder statuut. De bestreden beslissing heeft zoals voormeld geen uitstaans met de situatie in Tsjetsjenië waarnaar verzoekster verwijst in haar verzoekschrift. ” (R.v.V. nr. 78.974 van 11.04.2012)

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling die zich geconfronteerd ziet met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dergelijke schending van een hogere rechtsnorm wordt niet aannemelijk gemaakt (zie verder).

In antwoord op verzoekers concrete kritiek laat de verwerende partij gelden dat de in de bestreden beslissing opgenomen motivering wel degelijk volstaat om de bestreden beslissing ten genoegen van recht te ondersteunen, zoals blijkt uit voorgaande uiteenzetting.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies) diende te worden afgeleverd. De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De verwerende partij ziet dan ook niet in op welke manier de bestreden beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) een schending van de door verzoeker aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur zou kunnen uitmaken.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.”

2.3. De Raad leidt uit het betoog van verzoeker af dat hij beoogt te stellen dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, waardoor hij zich niet tegen de bestreden beslissing kan verdedigen, en alzo de schending van de formele motiveringsplicht beoogt op te werpen, wat een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is, waarvan de schending in rechte kan worden opgeworpen. Echter dient de Raad vast te stellen dat verzoeker met zijn miniem betoog onvoldoende in concreto uiteenzet op welke wijze de motivering van de bestreden beslissing, die steunt op de afwijzing van zijn asielaanvraag en op artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, hem niet in staat stelt te achterhalen wat bedoeld wordt.

Het middel is onvoldoende uitgewerkt om ontvankelijk te zijn.

De exceptie van onontvankelijkheid van het middel, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota, is derhalve in de aangegeven mate gegrond.

2.4. Verzoeker beroept zich in zijn tweede middel op de schending van artikel 5 van het EVRM. Hij betoogt als volgt:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 5 VAN HET EVRM

Doordat de bestreden beslissing verzoeker verplicht het grondgebied te verlaten.

Terwijl artikel 5 EVRM stelt dat eenieder het recht heeft op persoonlijke vrijheid en veiligheid. Zodat door uitwijzing verzoeker zal worden blootgesteld aan schendingen van het EVRM.

Het middel is gegrond.”

2.5. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van:

Art. 5 EVRM.

Art. 5 EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon. Niemand mag zijn vrijheid worden ontnomen, behalve in de navolgende gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure:

a. indien hij op rechtmatige wijze is gedetineerd na veroordeling door een daartoe bevoegde rechter;

b. indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd, wegens het niet naleven van een overeenkomstig de wet door een gerecht gegeven bevel of teneinde de nakoming van een door de wet voorgeschreven verplichting te verzekeren;

c. indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd teneinde voor de bevoegde rechterlijke instantie te worden geleid, wanneer er een redelijke verdenking bestaat, dat hij een strafbaar feit heeft begaan of indien het redelijkerwijs noodzakelijk is hem te beletten een strafbaar feit te begaan of te ontvluchten nadat hij dit heeft begaan;

d. in het geval van rechtmatige detentie van een minderjarige met het doel toe te zien op zijn opvoeding of in het geval van zijn rechtmatige detentie, teneinde hem voor de bevoegde instantie te geleiden;

e. in het geval van rechtmatige detentie van personen ter voorkoming van de verspreiding van besmettelijke ziekten, van geesteszieken, van verslaafden aan alcohol of verdovende middelen of van landlopers;

f in het geval van rechtmatige arrestatie of detentie van een persoon teneinde hem te beletten op onrechtmatige wijze het land binnen te komen, of van een persoon waartegen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is.

- 2. Een ieder die gearresteerd is moet onverwijld en in een taal die hij verstaat op de hoogte worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen die tegen hem zijn ingebracht

- 3. Een ieder die is gearresteerd of gedetineerd, overeenkomstig lid 1.c van dit artikel, moet onverwijld voor een rechter worden geleid of voor een andere magistraat die door de wet bevoegd verklaard is rechterlijke macht uit te oefenen en heeft het recht binnen een redelijke termijn b er echt te worden of hangende het proces in vrijheid te worden gesteld. De invrijheidstelling kan afhankelijk worden gesteld van een waarborg voor de verschijning van de betrokkene ter terechtzitting.

- 4. Een ieder, wie door arrestatie of detentie zijn vrijheid is ontnomen, heeft het recht voorziening te vragen bij het gerecht opdat deze spoedig beslist over de rechtmatigheid van zijn detentie en zijn invrijheidstelling beveelt; indien de detentie onrechtmatig is.

- 5. Een ieder die het slachtoffer is geweest van een arrestatie of een detentie in strijd met de bepalingen van dit artikel, heeft recht op schadeloosstelling. ”

De verwerende partij laat gelden dat verzoeker niet het voorwerp uitmaakt van een arrestatie of een detentie. Derhalve is art. 5 EVRM niet van toepassing.

Zie in die zin:

“Artikel 5 van het EVRM heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Aangezien verzoeker niet het voorwerp uitmaakt van enige vrijheidsberovende maatregel, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM juridische grondslag mist. ” (R.v.V. nr.28.334 van 5 juni 2009).”

2.6. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 5 van het EVRM, merkt de Raad samen met de verwerende partij op dat dit artikel een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid inhoudt en betrekking heeft op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Aangezien verzoeker echter niet het voorwerp uitmaakt van enige vrijheidsberovende maatregel, stelt de Raad – samen met de verwerende partij – vast dat artikel 5 van het EVRM niet van toepassing is en de aangevoerde schending van dit artikel derhalve elke juridische grondslag mist.

Het tweede middel is ongegrond.

2.7. In zijn derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 8 van het EVRM.

Dienaangaande betoogt hij als volgt:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 8 VAN HET EVRM

Doordat de bestreden beslissing verzoeker de facto verplicht het grondgebied te verlaten.

Terwijl artikel 8 EVRM stelt dat eenieder het recht heeft op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven.

Verzoeker woont vredig te (...) en is hier een leven aan het opbouwen. Zodat door uitwijzing verzoeker zal worden blootgesteld aan schendingen van het EVRM.

Het middel is gegrond.”

2.8. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“Art. 8 EVRM.

Verzoeker voert in het middel de schending aan van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dd. 4.11.1950 (hierna genoemd: “EVRM”), dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op het privé leven, het familie- en gezinsleven.

In casu toont verzoeker geen beschermenswaardige relatie in de zin van art. 8 EVRM aan.

Verzoeker voert aan dat hij in (...) woont sinds 2010. Deze vage beschouwing volstaat uiteraard niet om een beschermenswaardige relatie in de zin van art. 8 EVRM aan te tonen.

Verzoeker laat verder na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn (niet aangetoond) privé - en gezinsleven zou uitmaken. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04,05.2007, R.v.V. ni'. 4.070 dd. 27,11,2007).

Een schending van art. 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.9. Opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM dient de persoon die zich op deze verdragsbepaling beroept op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen “privéleven, familie- en gezinsleven” aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden in concreto uiteen te zetten. Door in casu louter aan te geven dat hij “vredig (woont) te (...) en hier een leven aan het opbouwen (is)”, voldoet verzoeker geenszins aan het voormelde.

Het middel is onvoldoende uitgewerkt om onontvankelijk te zijn.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA